

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלָּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ כ' - חֻלְק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 596

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִיה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הזוה"ק, זוכה לאור הגנוז בתורה הצפון לצדיקים (בני יששכר מאמר ל"ג בעומר) ויכול לזכות לומר נעשה קדם נשמע ודו"ק.

בספר פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זי"ע, סימן ח' דף נ"א עמוד א), וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח הע' פנים שבמלת בראשי"ת, וקרא אותם **תקוני זהר**, מפני שהוא לשון אור, ואו"ר גימטריא ר"ז, והוא האור הגנוז שגנוז הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', **שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה**, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שיהיה חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז כש'לג ילבינו. ולכן **נוהגין ישראל ללמד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה**, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאז נתנו הלוחות שניות למשה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה, עכ"ל.

בתפלת אתה בחרתנו שאומרים לפני תיקון ליל שבועות כתוב בזה הלשון: אהבת אותנו וגו', והבדלתנו מטמאת מצרים וגו', והכנסתנו לחמשים שערי קדושה ביום הזה, עד כאן, משמע דביום זה זוכים לשער הנ' של בינה וקדושה. ומקורו בתיקוני זוהר (תיקון כא וכג) דנכתב בתורה נ' פעמים יציאת מצרים שערי"ז זכו לנו' שערי קדושה עיי"ש. ועיי"ע בזהר פרשת אמור. ועין באור החיים הקדוש (במדבר כד ז') עה"פ "**יזל מים מדליו**", דשער הנ' עתיד להתגלות בימי מלך המשיח עיי"ש.

ובקונטרס עץ החיים (פרק יג), ומי שאינו לומד פנימיות התורה הרי הוא מתחייב בנפשו כי גם בעסק התורה יפל הנופל כו' כנזכר לעיל בארץ ולא זו בלבד שלא יברר ברורים אדרבה כו' וכמו שאמר מי שאינו רוצה בלמוד הזה כי אם בלמוד הנגלה לבד הרי הוא מתדבק באתרו דמותא כו' וכמו שכתב בזהר דווחי שהובא לעיל שרק בה ועל ידה יזכה לאור החיים כי היא היא בחינת עץ החיים ועל ידה יבוא לידי אהבה ויראה וחי בהם בעסק תורתו לברר ברורים לעלות נפשו ומקור נפשו וליחדו ביחודו יתברך כו', עכ"ל.

ובזה אפשר לפרש המשנה אבות (פג משנה א') ולפני "מי" אתה עתיד לתן דין וחשבון "מי" בגימטריה נ', שיכולים לזכות על ידי לימוד תורת הסוד, אתה עתיד לתן דין וחשבון. כלומר כאשר תבוא לפניו יתברך עם "מי" זה השער הנ' המתגלה ללומדי הסוד, אז תוכל לתת דין וחשבון.

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבֵּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוֹף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מַסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמַסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֶפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכֵל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלְאָ יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלַךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֲגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

אל הערפל

ואפ"ל "מי" גילה "רז" זה לבני "מי" בגימטריה חמשים, שע"י "רז" שהוא סודות התורה יכולים להיכנס לשער החמשים. ועיי"ע באור החיים הקדוש (שמות ג' ח') עה"פ וארז, ושם (ויקרא כ"ב יב), דע"י התורה יוכלו להיכנס לשער החמשים, וזה רק ע"י לימוד תורה לשמה, שאי אפשר להגיע לזה בלי תורת הסוד כמבואר בזה"ק וברמח"ל, ובשל"ה במסכת שבועות שלו (דף קפג:).

וכן אפשר לפרש המשנה (יומא פ"ח), אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, (יחזקאל לו) וזרקותי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר, (ירמיה יז) מקוה ישראל ה', מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל. דהיינו לפני "מי" זה תורת הסוד, שלפני לימוד תורת הסוד צריך טבילה (ראה מאור ושמש פרשת אחרי), ו"מי" מטהר אתכם, מי שאין לו מקוה, "מי" שהוא תורת הסוד, פטהר אתכם כמו מקוה, כמו שכתב הצה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע, (אמרי פנחס השלם דף קס"ד) שהזהר מטהר כמו מקוה, וז"ל: אמר: קצת בני אדם אומרים בעברו שישושינו בכפרים ואין להם מקוה אינם רוצים ללמד זה, ואני אומר להם אדרבא, על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום טוב בערב שבת אין צריך לטבל על השבת, כי מה צריך מקוה גדולה מקדשת יום טוב, עפ"ל. (עין גמרא ברכות דף ט"ז על הפסוק "כנחלים נטיו כגנת עלי נהר ובשיר השירים רבה)

רואים מכל זה שעל ידי תורת הסוד יכולים לזכות לחמשים שערי קדושה וזה בכל השנה כולה, שתורת הסוד מטהר ומזכך את הנפש כמו שהבאנו בספר אור הזוהר מאלף צדיקים, זי"ע.

עוד אמר רבי שמעון שם באדרא רבא, וזה לשונו: אמר רבי שמעון, לשמאי לא אימא דיצייתין, לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיומי עלמין. ביאור: אני לא אומר לשמים שיאזינו וגם לא לארץ שתשמע כמו שאמר משה רבינו, כי משה רבינו הזהיר את עם ישראל שלא יחטאו, ועל זה העיד בהם שמים וארץ, אבל אנחנו עוסקים בתורת הסוד שהיא קיום העולם. ואין צורך לעדות שמים וארץ כי העוסקים בתורת הסוד נצלים מן הנסיון.

מכאן אנו רואים שתורת הסוד היא קיום העולם, וכידוע כל הגאולה תלויה בלימוד הזוה"ק, כמבואר בזה"ק הקדוש (ח"ג כ"ד): "ובגין דעתידן ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ויתקיים בהון "ה' ב"ד ינחנו ואין עמו אל נכר" (דברים ל"ב).

רָשַׁע הִיָּה אֹמֵר וּמִשְׁבַּח עֲצָמוֹ
בְּדַרְךָ נִסְתַּר, וְהִתְעַלָּה בְּדַבְרֶיךָ.
שָׁכַל מִי שֶׁהִיָּה שׁוֹמֵעַ, חָשַׁב
שֶׁהִתְעַלָּה עַל כָּל נְבִיאֵי הָעוֹלָם,
שִׁכְתוֹב (במדבר טו) שִׁמְעַת אֲמַרִי אֶל
וְיִדְעַת דַּעַת עֲלִיּוֹן. מִי הָאִישׁ בְּעוֹלָם
שֶׁהִיָּה שׁוֹמֵעַ מִפִּי דְבָרִים אֵלּוּ
שֶׁלֹּא חָשַׁב שְׂאִין בְּעוֹלָם נְבִיא
נֶאֱמָן כְּמוֹתוֹ?!

וְאִמַּת הִיָּה, וְכִּף הִיָּה. נֹאֵם שִׁמְעַת
אֲמַרִי אֶל, כִּף הִיָּה. וְיִדְעַת דַּעַת
עֲלִיּוֹן, כִּף הִיָּה. וְאוֹתוֹ רָשַׁע הִיָּה
אוֹמֵר עַל מַעֲלֹת שְׁנִדְבַק בָּהֶם,
שִׁמְעַת אֲמַרִי אֶל. דְּבַר שֶׁהוּא
בְּמַעֲלָה עֲלִיּוֹנָה.

וְכִּד אָמַר, שִׁמְעַת אֲמַרִי אֶל. לֹא
כְּתוֹב הָאֵל, שֶׁהָרִי (תהלים יח) הָאֵל
תָּמִים דְּרָכּוֹ. אֲבָל סֶתֶם אֵל, אֵל
אֲחֵר הוּא. (שמות לד) כִּי לֹא
תִשְׁתַּחֲוֶה לָאֵל אֲחֵר. שִׁמְעַת אֲמַרִי
אֵל - דְּבַר קִטָּן הוּא, וְדוֹמֶה לְמִי
שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא גְדוֹל וְעֲלִיּוֹן.
שִׁמְעַת אֲמַרִי אֵל - אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא
אֵל אֲחֵר, שִׁכְתוֹב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה
לָאֵל אֲחֵר.

וְיִדְעַת דַּעַת עֲלִיּוֹן, עַל כָּל דְּרָגוֹת
הַטְּמָאָה, אוֹתָם שְׁמַנְהִיגִים אֲנִיחַת
הַיָּם וְסִפְרָה. אַרְבַּעִים חֹסֵר אֶחָד
הֵם. וְאוֹתוֹ רַב חוֹבֵל שְׁפָלָם
מְנַהֲגִים עַל יְדֵי, הוּא עֲלִיּוֹן עַל
כָּלֵם. בְּזֶה הִיָּה נִדְבַק אוֹתוֹ רָשַׁע,
וְאָמַר שֶׁהִיָּה יוֹדֵעַ דַּעַת עֲלִיּוֹן,
דְּרָגָה שֶׁהוּא עֲלִיּוֹן עַל כָּל מְנַהֲגֵי
הַסְּפִינָה. מִי שׁוֹמֵעַ זֶה שֶׁלֹּא יִבְהַל
בְּדַעְתּוֹ וְיֹאמַר שְׂאִין כְּמוֹהוּ
בְּעוֹלָם? אֵלֹא אוֹתוֹ רָשַׁע מִשְׁבַּח
אֵת עֲצָמוֹ בְּדַרְךָ נִסְתַּר וְאָמַר דְּבַרִי
אִמַּת, וְגַבַּת דַּעַת בְּנֵי הָעוֹלָם.

אֲשֶׁר מַחְזֶה שְׂדֵי יַחְזֶה. מִי
שֶׁשׁוֹמֵעַ אֵת זֶה חָשַׁב שֶׁהִיָּה רוֹאֶה
מִה שֶׁלֹּא רָאָה אַחֵר בְּעוֹלָם. מַחְזֶה
שְׂדֵי - זֶה עֲנָף אֶחָד מֵאוֹתָם עֲנָפִים
שֶׁהֵיוּ יוֹצְאִים מִשְׂדֵי, וְלָמָּה?
עֲנָפִים שְׂבוּ, וּמִרְאֵה שְׂנֵי נְבִיאִים,

גְּרַמְיָה בְּאַרְח סְתִים, וְאִסְתַּלַּק בְּמַלּוּי, דְּכָל מָאן
דִּהְוָה שְׁמַע, חָשִׁיב דְּאִסְתַּלַּק עַל כָּל נְבִיאֵי
עֲלָמָא, דְּכְתִיב שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל וְיִדְעַת
(ר"ט) דַּעַת עֲלִיּוֹן. מָאן גְּבַר בְּעֲלָמָא, דִּהְוָה שְׁמַע
מִפּוֹמְיָה מְלִין אֵלִין, דְּלֹא חָשִׁיב דְּלִית בְּעֲלָמָא
נְבִיאָה מְהִימְנָא כְּגִינְיָה.

וְכָשׁוּט הוּא, וְהָכִי הוּא. נֹאֵם שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל,
הָכִי הוּא. וְיִדְעַת דַּעַת עֲלִיּוֹן הָכִי הוּא.
וְהוּא רָשַׁע הוּא אָמַר עַל דְּרָגִין דְּאִתְדַבַּק בְּהוּ,
שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מְלָה דְּאִיהוּ בְּסִלְקוֹ עֲלָאָה.
וְהָכִי אָמַר, שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הָאֵל לֹא כְּתִיב,
דִּהָא (תהלים יח) הָאֵל תָּמִים דְּרָכּוֹ. אֲבָל סֶתֶם
אֵל, אֵל אֲחֵר אִיהוּ. (שמות לד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה
לָאֵל אֲחֵר שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מְלָה זַעִירָא אִיהִי.
וְדָמִי לְמָאן דְּלֹא יָדַע, דְּאִיהוּ רַב וְעֲלָאָה. שׁוֹמֵעַ
אֲמַרִי אֵל, הוּא דְּאִקְרִי אֵל אֲחֵר, דְּכְתִיב כִּי
לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָאֵל אֲחֵר.

וְיִדְעַת דַּעַת עֲלִיּוֹן, עַל כָּל דְּרָגִין דְּמִסְאָבו, אֵינוֹן
דְּמַנְהִיגֵי אַרְבָּא דִּימָא וְסִפְרָא. אַרְבַּעִין
חֹסֵר חַד אֵינוֹן. וְהוּא רַב חוֹבֵל, דְּכָלְהוּ
מְתַנְהִיגֵי עַל יְדֵי, אִיהוּ עֲלִיּוֹן עַל כָּלְהוּ. בְּדָא
הוּא מְתַדְבַּק הוּא רָשַׁע, וְאָמַר דִּהְוָה יָדַע דַּעַת
עֲלִיּוֹן, דְּרָגָא דְּאִיהוּ עֲלִיּוֹן עַל כָּלְהוּ מְנַהֲגֵי
אַרְבָּא. מָאן שִׁמְעַת הָכִי דְּלֹא אִתְבְּהִיל בְּדַעְתִּיהָ,
וְיִמָּא דְּלֹא הוּא כְּגִינְיָה בְּעֲלָמָא. אֵלֹא הוּא
רָשַׁע מִשְׁבַּח גְּרַמְיָה בְּאַרְח סְתִים וְאָמַר מְלִי
קְשׁוּט, וְגַנְיָב דַּעְתָּא דְּבַנֵי עֲלָמָא.

אֲשֶׁר מַחְזֶה שְׂדֵי יַחְזֶה, מָאן דְּשִׁמְעַת דָּא, חָשִׁיב
דִּהְוָה חָמִי מַה דְּלֹא חָמִי אַחֵרָא בְּעֲלָמָא.
מַחְזֶה שְׂדֵי, דָּא עֲנָפָא חָדָא, מֵאֵינוֹן עֲנָפִין
דִּהְוּוּ נְפִקִין מִשְׂדֵי. וְלָמָּה. דְּבַחְכְּמַתָּא דָּא,
אֲחִזֵי תַלְתָּ, לְקַבֵּל שׂ דְּשְׂדֵי, לְקַבֵּל תַּלְתָּ עֲנָפִין
שְׁבַחְכְּמָה זֹו נְרָאִים שְׁלִשָּׁה כְּנָגְד שׂ שְׁלִשָּׁה כְּנָגְד שְׁלִשָּׁה

בדי ערבות, שתומכים בו, כנגד שבעים ושנים ענפי עין הרע לסתם אותם. כשבא בלק, אמר, אני אוכל להם. עמלק ביחד עם חכמה זו בא אליהם וכל להם. ושדח לבלעם ואמר לו, אני יש בי שתי אותיות של עמלק, שהם ל"ק, שהם סיוס עמלק. לי יש ל"ק, ועמלק ל"ק. לי הסיס, ובך הראשית - ב"ל. אמר לו רבי שמעון, כף אמר, ראשית בלק ב"ל, וראשית בלעם ב"ל. ראשית בלק היתה בו בבלעם, וסיס עמלק היה בלק, וסיס בלעם היה ראשית עמלק.

ואם תאמר שלא נוכל להם משום שכשפי משה רבם שהיה פושט ידיו, הרי יד זו יש באותם גדולים שיכולים בכשפים להתחזק יותר. והינו שכתוב וקסמים בידם. בידיהם לא כתוב, אלא בידם. יד מול יד. כף שלח לו בלק לבלעם. ורבו מחזה שדי, כמו שאמרנו. ולכן נעושו, ונעושו למעלה, ונקראים מחזה, כמו שנאמר (מלכים א' ז) ומול מחזה אל מחזה. ענף שיוצא משם. ומיהו אותו מחזה? עזא ועזאל, שהם נפל וגלוי עינים, והוא מחזה שדי, שהיה רואה נופל וגלוי עינים. איפה היה בלעם באותה שעה? אם תאמר במדן, הרי כתוב ועתה הנני הולך לעמי. אם הלך לו, מי נתן אותו במדן? אלא אותו רשע, כיון שראה שגפלו מישראל כ"ד אלה על עצותיו, התעכב שם, והיה רוצה מהם שכרו. ובעוד שהתעכב שם, בא פנחס וגדולי החיל לשם.

כיון שראה את פנחס, פרח באויר, ושני בניו עמו, ינוס ויומברוס. ואם תאמר, הרי מתו

דביה, ואחזי תרין נביאין, בדי ערבות, דתמכין ביה. לקבל שבעין תרין ענפין דעינא בישא, לסתמא לון. פד אתא בלק, אמר אנא איכול לון. עמלק בהדי חכמתא דא אתא לגבייהו, ויכיל לון.

ושרר לבלעם, ואמר ליה, אנא תרי אתון דעמלק אית בי, דאינון ל"ק, דאינון סיומא דעמלק. אנא לי ל"ק, ועמלק ל"ק, לי סיומא, ובך שירותא ב"ל. אמר ליה רבי שמעון, הכי אימא שירותא דבלק ב"ל, ושירותא דבלעם ב"ל, שירותא דבלק הוה ביה בבלעם. וסיומא דעמלק, הוה ביה בבלק, וסיומא דבלעם, הוה שירותא דעמלק.

ואי תימא דלא ניכול להון, בגין דחרשיא דרבהון משה, דהוה פשיט ידיה, האי ידא אית באלין רברבין, דיכלי בחרשין לאתתקפא יתיר. והיינו דכתיב וקסמים בידם, בידיהם לא כתיב, אלא בידם, ידא לקבל ידא, הכי שדר ליה בלק לבלעם.

וליהו מחזה שדי כדאמרן, ולהכי אתענשו, ואתענשו לעילא, ואקרון מחזה, כמה דאת אמר (מלכים א' ז) ומול מחזה אל מחזה. ענפא דנפק מתמן. ומאן ההוא מחזה עזא ועזאל, דאינון נופל וגלוי עינים, ואיהו מחזה שדי, דהוה חמא נופל וגלוי עינים.

אן הוה בלעם בההיא שעתא. אי תימא במדן, הא כתיב ועתה הנני הולך לעמי. אי אזל ליה, מאן יהביה במדן. אלא ההוא רשע, כיון דחמא דנפלו מישראל ארבע ועשרין אלה על עיטוי, אתעכב תמן והוה בעי מנייהו אגרוי. ובעוד דאתעכב תמן, אתא פנחס ורברבני חילא לתמן.

כיון דחמא לפנחס, פרח באוירא, ותרין בנויה עמיה, ינוס ויומברוס.

במעשה העגל, שהרי הם עשו אותו? אלא כף הנה בודאי, וזהו שכתוב (שמות לב) ויפל מן העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש. וכי לא היו יודעים חשבון קטן זה? והרי כמה חשבונות רמים עליונים וגדולים ידע הכתוב למנות, וכאן כשלושת אלפי איש? אלא אלו בני בלעם, יונו"ס ויומברו"ס, שהיו שקולים כשלושת אלפי איש.

א"א אותו רשע, כל כשפי העולם הנה יודע, ולקח גם כף כשפי בניו שהיו רגילים בהם, ובהם טס ועלה. פנחס ראה אותו, שהיה אדם אחד טס באויר והיה מתעלה באויר מהעין, הרים קול לבני חיל ואמר: יש מי שיודע לפרח אחרי אותו רשע, שהרי בלעם הוא? ראו אותו שהיה טס צ"ה בן שבט דן קם, ולקח שלטון ששולט על כשפים ופרח אחריו. כיון שראה אותו אותו רשע, עשה דרך אחר באויר, ויבקע חמשה אוירים באותו דרך, והתעלה והתפסה מהעין, ואז הסתפן צליה באותה שעה והיה בצער, שלא ידע מה יעשה. הרים אליו פנחס קול ואמר: צל התנינים שרובצים על כל הנחשים, הפך בשערותיה. מיד ידע וגלה אותו מקום, ונכנס אליו. מיד התגלה, וירדו שניהם לפני פנחס.

בא וראה, אותו רשע כתוב בו וילך שפי, זהו עליון שדרגותיו נחש זכר. צליה לקח שנים, זכר ונקבה, ובו שלט עליו, משום שהשלטון ששולט עליהם לקח והתכופפו לפניו. וזה הנה (בראשית מט) שפיפן עלי ארץ. על אותו ארץ שעשה אותו רשע, שכתוב

ואי תימא, הא מיתו בעובדא דעגל, דהא אינון עבדו. אלא הכי הוה ודאי, ודא הוא דכתיב, (שמות לב) ויפול מן העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש. וכי לא הוו ידעי חשבנא זעירא דא, והרי כמה חושבנין אחרנין, רמאין עלאין ורברבנין, ידע קרא לממני, והכא כשלושת אלפי איש. אלא אינון בנוי דבלעם, יונו"ס ויומברו"ס, דהוו שקלי כשלושת אלפי איש. אלא ההוא רשע, פל חרשין דעלמא הוה ידע, ונטל אוף הכי חרשין דבנוי, דהוו רגילין בהו, ובהו טאס ואסתלק. פנחס חמא ליה, דהוה בר נש חד טס באוירא, והוה מסתלק באוירא מעינא, רמא קלא לבני חילא, אמר אית מאן דידע למפרח אפתריה דההוא רשע, דהא בלעם איהו, חמו ליה דהוה טאס. צליה בריה דשבטא דדן, קם ונטל שלטנו דשליט על חרשין, ופרח בתריה. כיון דחמא ליה ההוא רשע, עבד ארחא אוחרא באוירא, ובקע חמש אוירין בההוא ארץ, (דף קצ"ד ע"ב) ואסתלק ואתכפי מעינא, כדין אסתפן צליה בההיא שעטא, והוה בצערא דלא הוה ידע מה יעביד. רמא ליה קלא פנחס ואמר, טולא דתנינא דרבעין על כל חויין, הפוף במזיין. מיד ידע וגלי ההוא ארחא, ועאל לגביה. מיד אתגלי, ונחתו תרוייהו קמיה דפנחס.

הא חזי, ההוא רשע כתיב ביה וילך שפי, דא הוא עליון דדרגין דיליה, חויה דכוורא. צליה נטל תריין, דכר ונוקבא. ובההוא שליט עליה, בגין דשלטנו דשליט עלייהו נטל, ואתכפיין קמיה. ודא הוה שפיפון עלי ארץ. על ההוא ארץ,

דעבד ההוא רשע, דכתיב (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרך, דא

שמשון. שפיפון עלי ארצה,

שמשון. שפיפון עלי ארצה - זה עליה.

הנשך עקבי סוס - זה עירה, שהיה עם דוד, שהיה בא מדין, ובגללו תלויה גבורתו בידו, שכתוב (שמואל-ב ח) ויעקר דוד את כל הרקב. ויפל רכבו אחר - זה שריה, שעתיד לבא יחד עם משיח בן אפרים, והוא משבט דן, ועתיד הוא לעשות נקמות וקרבות בשאר העמים. וכשהוא יקום, אז מנקה לגאלת ישראל, שכתוב (בראשית מט) לישועתך קריתיה ה'. ואף על גב שפרשהו לפסוק זה, אבל ברור הדבר כמו שנאמר וכמו שפרשהו, ועל זה בא הפסוק ומוכיח.

בין שירד אותו רשע אל פנחס, אמר לו: רשע! כמה גלגולים רעים עשית על העם הקדוש. אמר לו לצליה: בא והרג אותו, ולא בשם, שלא ראוי זה להזכיר עליו קדשה עליונה, בשביל שלא תצא נשמתו ותכלל בדברים של דרגות קדושות, ותתקיים בו מה שאמר תמות נפשי מות ישרים. באותה שעה עשה בו כמה מיני מות ולא מת, עד שלקח חרב שהיה מתקן (חוקי) עליה נחש מצד אחד ונחש מצד שני. אמר לו פנחס: בשלו קח (הרג אותו), ובשלו ימות. אז הרג אותו ויכל לו. שפך דרוך אותו צד - מי שהולך אחריו, בו ימות, ובו תצא נשמתו, ובו יכלל. וכך מת בלעם, ורנים אותו בדיני אותו העולם ולא נקבר לעולמים. וכל עצמותיו נרקבו, ונעשו כמה נחשים מזהמים מדיקים שאר בריות, ואפלו התולעים שהיו אוכלים בשרו הפכו לנחשים.

מציאנו בספרו של אשמדאי שנתן לשלמה המלך, שכל מי שהיה

הנשך עקבי סוס, דא עירה, דהוה בהדיה דדוד, דהוה אתי מדין, ובגניניה, תליא גבורתיה בידו, דכתיב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרקב. ויפול רוכבו אחר, דא שריה, דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים, ואיהו הוי משבטא דדן, וזמין איהו למעבד נוקמין וקרבין בשאר עמין. וכד דא יקום, בדין מחפא לפורקנא דישראל, דכתיב (בראשית מט) לישועתך קריתיה יי. ואף על גב דאוקמוה להאי קרא, אבל ברירו דמלה כמה דאתמר, וכמה דאוקמוה. ועל דא אתא קרא ואוכח.

בין דנחת ההוא רשע לקמי פנחס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישין עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטליה, ולא בשמא, דלא אתחזי האי, לאדכרא עליה קדשה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתיה, ותתפליל במלין דדרגין קדישין, ותתקיים ביה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים.

בההוא שעתא עבד ביה כמה זיני מותא, ולא מית, עד דנטל חרפא דהוה תקין (כ"א חקיק) עלוי חזיא מהאי סטרא, וחזיא מהאי סטרא. אמר ליה פנחס, בדיליה טול (כ"א קטול ליה), ובדיליה ימות. בדין קטל ליה, ויכיל ליה. דכף ארחוי דההוא סטרא, מאן דאזל אפתראה, בה ימות, ובה תפוק נשמתיה, ובה תתפליל. והכי מית בלעם, ודייני ליה בדינין בההוא עלמא, ולא אתקביר לעלמין. וגרמוי כלהו אתרקבו, ואתעבידו כמה חזיין מזהמין, מנזקי שאר ברין, ואפילו תולעתין דהוו אכלי בשריה, אתהדרו חזיין.

אשבחנא בספרא דאשמודאי, דיהב ליה לשלמה מלפא, דכל מאן דהוה

רוצה לעשות כשפים וזקקים
נסתרים מהעין, אם ידע הסלע
ששם נפל בלעם, ימצא מאותם
נחשים שהיו מעצמות אותו
הרשע, אם יהרג אחד מהם -
בראשו יעשה כשפים עליונים,
בגופו כשפים אחרים, ובזנבו
כשפים אחרים. שלשה מיני
כשפים בכל אחד ואחד.

כשבאה מלפת שבא לשלמה,
מאותם דברים ששאלה את
שלמה, אמרה: עצם הנחש של
שלשה ראשים במה נתפס? מיד
- (מלכים-א') לא היה דבר נעלם מן
המלך אשר לא הגיד לה. היא
שאלה על זה, והיתה צריכה
אותם נחשים, ולא יכלה לקחת
אחד מהם. מה השיב לה? דברים
שהיו בלבה. כף הודיע לה,
שכתוב ויגד לה שלמה את כל
דבריה. אותם נחשים לא יכולים
להם כל בני העולם, פרט לדבר
של סוד אחד. ומהו? שכבת זרע
רותחת.

ואם תאמר, מי יכול? אלא בשעה
שהאיש מוציא אותה שכבת זרע
כשהוא בתאנה, מוציא אותה
לשם אותו נחש ברצון התאנה.
כשיוצאת רותחת, לוקחים אותה
מיד בלבוש אחד, ואותו לבוש
זורקים לנחש, מיד כופף ראשו,
ותופסים אותו כמו שתופסים
תרנגול הבית. ואם בכל כלי
הקרוב של העולם יערכו באחד
מהם - לא יכולים לא. ובזה לא
צריך אדם בעולם כלי קרב ולא
דבר אחר, ולא צריך להשמר
מהם, שהרי כלם נכפים אליו. אז
דבקו הדברים הללו בלבה,
והתאנתה לזה.

מכאן והלאה, אלעזר בני,
הקדוש ברוך הוא עושה מה
שעושה באותו רשע, וסודות
נסתרים אלו לא הצטרכו

בעי למעבד חרשין תקיפין סתימין דעינא. אי
ידע טגרא דנפל תמן בלעם, ישפח מאינון
חוין דהוּו מגרמוי דההוא רשע, אי יקטיל
חד מנייהו, רישא דיליה ביה יעביד חרשין
עלאין, בגופא דיליה חרשין אחרנין, בזנבא
דיליה חרשין אחרנין. תלת זיני חרשין, אית
בכל חד וחד.

מלכת שבא כד אתת לגבי שלמה, מאינון
מלין דשאלת לשלמה, אמרת, גרמא

דחויא דתלת חרשין במה נתפס. מיד (מלכים א')
לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד
לה, איהי שאילת על דא, והות אצטריכת
לאינון חוין. ולא יכולת לנטלא חד מנייהו.
מה אתיב לה מלין דהוּו בלבה. כף אודע לה,
דכתיב ויגד לה שלמה את כל דבריה. אינון
חוין, לא יכולין לון כל בני עלמא, בר ממלה
דרזא חדא, ומאי איהו. שכבת זרע רותחת.

ואי תימא מאן יכול. אלא, בשעתא דההוא
שכבת זרע אפיק בר נש, כד איהו
בתיאובתא, אפיק לה לשמא דההוא חויא,
ברעוּתא דתיאובתא. כד נפיק ברתיחו, נטלי
ליה מיד בלבושא חדא, וההוא לבושא זרקין
לגבי חויא, מיד כפיה רישיה, ותפסן ליה,
כמה דתפיס תרנגולא דביתא. ואי בכל מאני
קרבין דעלמא, יגחון בחד מנייהו, לא יכולין
ליה. ובהאי, לא אצטריך בר נש בעלמא מאני
קרבא, ולא מלה אחרא ולא אצטריך
לאסתמרא מנייהו דהא כלהו אתפפין לגביה.
כדין אתדבקו אינון מלין בלבה, ותאיבת
להאי.

מכאן ולהלאה אלעזר ברי, קדשא בריך הוא
עבד מה דעבד בההוא חייבא, ורזין
סתימין אליו, לא אצטריכו לגלאה, אבל בגין

דחבריא דהכא ינדעון ארחין סתימין דעלמא,
 גלינא לכו. דהא כמה נמוסין סתימין אינון
 בעלמא, ובני נשא לא ידעין, ואינון פליאן
 סתימין, רברבן ועלאין. עליה, ועל דדמי ליה,
 קראן (משלי י' ו'שם (דף קצ"ב ע"א) רשעים ירקב.
 זכאין אינון זכאי קשוט, עלייהו כתיב, (תהלים
 קמ) אף צדיקים יודו לשמך וגו'.

ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו'. (במדבר
 כב) רבי אבא פתח, (תהלים קב) תפלה לעני
 כי יעטוף וגו', תלת אינון דכתיב בהו תפלה.
 ואוקמוה מלה דא, (אבל מלה דא) חד הוה משה,
 וחד הוה דוד, וחד עני, דאתפליל בהו,
 ואתחבר בהו. ואי תימא, הא כתיב (חבוקק ג)
 תפלה לחבוקק הנביא, הא ארבע אינון. אלא
 חבוקק לאו בגין תפלה הוה, ואף על גב דכתיב
 ביה תפלה, תושבחתא והודאה איהו לקודשא
 ברין הוא, על דאחיא ליה, ועבד עמיה נסין
 וגבורין, דהא בריה דשונמית הוה.

אבר' תלתא אינון דאקרון תפלה. (תהלים ז) תפלה
 למשה איש האלהים, תפלה דא דלית
 פגיניה בבר נש אחרא. (תהלים פו) תפלה לדוד,
 תפלה דא איהי תפלה, דלית פגיניה במלפא
 אחרא. תפלה לעני, תפלה איהי מאינון תלתא.
 מאן חשיבא מפלהו. הוי אימא תפלה דעני.
 תפלה דא, קדים לתפלה דמשה. וקדים
 לתפלה דדוד, וקדים לכל שאר צלותין
 דעלמא.

מאי טעמא. בגין דעני איהו תביר לפא. וכתיב,
 (תהלים לו) קרוב יי לנשפרי לב וגו'. ומספנא
 עביד תדיר קטטה בקודשא ברין הוא.
 וקודשא ברין הוא אצית ושמע מלוי. פיון
 דצלי צלותיה, פתח כל פוי רקיעין, וכל שאר
 צלותין דקא סלקין לעילא, דחי לון ההוא

להתגלות. אבל משום שהחברים
 שכאן ידעו דרכים נסתרים של
 העולם, גליתי לכם. שהרי כמה
 מנהגים נסתרים הם בעולם ובני
 אדם לא יודעים, ואותם פלאות
 נסתרים, גדולים ועליונים. עליו
 ועל שדומה לו קראנו, (משלי י'
 ושם רשעים ירקב. אשריהם
 צדיקי האמת, עליהם כתיב (תהלים
 קמ) אף צדיקים יודו לשמך וגו'.
 ועתה לכה נא ארה לי את העם
 הזה וגו'. רבי אבא פתח, (שם קב)
 תפלה לעני כי יעטף וגו'. שלשה
 הם שכתוב בהם תפלה. ובארז
 דבר זה (אבל דבר זה) - אחד הנה
 משה, ואחד הנה דוד, ואחד עני,
 שנכלל בהם והתחבר בהם. ואם
 תאמר, הרי כתוב (חבוקק ג) תפלה
 לחבוקק הנביא - הרי ארבעה
 הם? אלא חבוקק לא בגלל תפלה
 הנה, ואף על גב שכתוב בו
 תפלה, תשבחת והודאה היא
 לקודש-ברוך-הוא על שהחיהו
 ועשה אתו נסים וגבורות, שהרי
 בן השונמית הנה.

אבר' שלש הן שנקראות תפלה:
 (תהלים ז) תפלה למשה איש
 האלהים, תפלה זו שאין כמותה
 באיש אחר. תפלה לדוד, תפלה
 זו היא תפלה שאין כמותה במלך
 אחר. תפלה לעני, תפלה היא
 מאותן שלש. מי תשובה מכלן?
 הוי אומר תפלת העני תפלה זו
 קודמת לתפלת משה, וקודמת
 לתפלת דוד, וקודמת לכל שאר
 תפלות העולם.

מה הטעם? משום שהעני הוא
 שבור לב, וכתוב (סלד) קרוב ה'
 לנשפרי לב וגו'. והעני עושה
 תמיד קטטה בקודש-ברוך-הוא,
 והקדוש ברין הוא מקשיב
 ושומע דבריו. פיון שמתפלל
 תפלתו, פותח כל חלונות
 הרקיעים, וכל שאר התפלות

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשפילים וזחירו פזהר הרקיע : כך אומר משה רבנו עליו השלום לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע א': "בהאי חבורא הילך האייהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא דחיי, האייהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: מטעם שעתידיים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, (רעיא מהימנא פ) זשא דף קכד: (רמ"ק)).

ובפרוש אמר אליהו זכורנו לברכה לרבי שמעון בר יוחאי ע"ה הבהאי ספר הזהר יתקרון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתראה בסוף יומינא ובית יפקון מן גלותא, ומגדל העגש שכתב רחמנא ליצלן "וי ליה טב ליה הלא יתברי ולא יליף", ממנו יודע גדל החיוב וזך השכר למי שלומד קבלה, כי למוד הזהר בגי'סא בעלמא בונה עולמות וכל שבן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. - זה המאמר הביאו מורנו הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המטל על הלומדים החרידים לדבר השם ללמוד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד הדף חדש ימים בפשטי התורה. (פסא מלך לתקוני זהר)

ואמר אליהו הגביא לרבי שמעון בר יוחאי: וכמה בגי' זשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומינא... פרוש: כמה בגי' אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך (שנתיה להם מוזן ותקון הנפש ע"י למוד הזהר) כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, (קרוב לביאת משיח) ובשביל למוד הזהר"ק יתקיים מה שכתוב "וקראתם דור בארץ לכל יושביה" - פרושו שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחירותנו בב"א. (תיק"ז ת"ו - הגר"א ובל"ר). - לשון הכסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שזושבב קאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתתף בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה לנו ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו תוקא ולא בזולתו, עכ"ל.